

meno průvodní, což platí i v řízení konaném k obžalobě soukromé. Hledíc k zásadě oficiálnosti a pravdy materiální nedokazují ani v takovém trestním řízení toliko strany, naopak soud sám z povinnosti úřední se musí starati o to, by byly vyšetřeny a zjištěny skutečnosti pro rozhodnutí důležité. Ovšem soud nemůže obžalovaného odsouditi, pokud nenabyl přesvědčení o jeho vině v příčině všech skutkových znaků trestného činu, a proto bude arcíť obžalobci záležeti na tom, by byl proveden důkaz obžalovací. Stejný zájem má však i obžalovaný na tom, by byly provedeny důkazy vývodní. Jen v tomto smyslu lze v trestním řízení mluvit o (materiálním, faktickém) břemenu průvodním. Jinak je však soud oprávněn pokud se týče též povinnen, by provedl potřebné důkazy, ať již byly nabídnuty tou či onou stranou nebo stranami vůbec nabídnuty nebyly, a by pak, uváživ volně podle § 258 tr. ř. veškeré výsledky průvodního řízení, učinil potřebná zjištění skutková. Při tom může soud použiti i průvodů, které souvisejí s osobou obžalovaného a jeho zodpovídáním se, vždyť i osoba obžalovaného může soudu poskytnouti důkazy proti němu svědčící, jako při zkoušce písma a podobně. Pro shora doličené zmatky podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. bylo vyhověti zmateční stížnosti, napadený rozsudek zrušiti a podle § 288 čís. 1 a 3 tr. ř. věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. Na nalézacím soudě bude, by, řídě se právními hledisky tuto naznačenými, pečlivě zjistil a uvážil všechny okolnosti, z nichž možno dospěti k bezpečnému závěru o tom, zda se obžalovaný též po subjektivní stránce dopustil trestného činu za vinu mu dávaného, a by zejména i své závěry této otázky se týkající řádně odůvodnil způsobem vyhovujícím náležitostem § 270 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3476.

I zločin podle § 81 tr. zák. může býti spáchán z pohnutky nízké a nečestné.

Podmíněné odsouzení lze povolit, je-li patrné, že trestný čin nekoření v povaze nebo v názorech pachatelových, nýbrž znamená jen okolnostmi přivoděné vybočení z mezí řádného života.

(Rozh. ze dne 10. května 1929, Zm I 658/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 18. září 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem § 312 tr. zák., a nevyhověl odvolání obžalovaného, tomuto z těchto

důvodů:

Odvolání obžalovaného napadá výrok o ztrátě práva volebního a výrok o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu. Je v tom i onom směru bezdůvodno. Odvolatel se mylí, máje za to, že zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. nemůže býti spáchán z pohnutky nízké a ne-

čestné, právě tak, jako pokládá-li za pohnutku takovou jen zjištění, při čemž cituje nesprávně rozhodnutí, jehož se dovolává. Vývody odvolání nemůže tedy býti výrok rozsudkový podvrácen.

Měřítkem rozhodným pro povolení podmíněného odkladu výkonu trestu je míra důvodné naděje, že se vinník i bez výkonu trestu polepší; lze tak očekávat v případech, ve kterých je patrné, že trestný čin nekoření v povaze nebo v názorech pachatelových, nýbrž znamená jen okolnostmi přivoděné vybočení z mezí řádného života. Takovým vybočením není ovšem čin, zapadající do programatického poměru pachatelova k platnému veřejnému pořádku. Právem tedy — bez ohledu na vše ostatní — soud nalézací obžalovanému nepovolil odsouzení podmíněné.

Čís. 3477.

Srážka automobilu s povozem.

Souběžná hrubá nedbalost řidiče povozu nesprošťuje řidiče automobilu zodpovědnosti za vlastní nedbalost.

Předpis § 46 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., že mimo uzavřené osady nesmí býti rychlost jízdy vystupňována nad 45 km, má význam jen negativní; po stránce pozitivní (zda a do které míry jest přípustnou rychlost 45 km nepřevyšující) jest předpis ten doplněn z povšechné zásady § 45, že jest rychlost jízdy voliti za všech okolností tak, by byl řidič pánem rychlosti a by nebyla ohrožena bezpečnost osob a majetku.

Míru přípustné rychlosti jest i pro jízdu mimo uzavřené osady určití podle zvláštních okolností případu.

Okolnost, že řidič automobilu jede — máje tlumená světla — za přítomnosti v roční době, kdy může předvídati, že lidé pracují ještě na poli a domů se vracející povozy zabočují na silnici, jest okolností podobného rázu, s jakými spojuje § 46 nař. zákaz větší rychlosti než 15 po případě 6 km.

(Rozh. ze dne 10. května 1929, Zm II 484/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 27. srpna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechodem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce právní stojí stížnost na správném stanovisku, že souběžná nedbalost řidiče povozu Ladislava S-a, s kterým se srazilo auto řízené stěžovatelem, nezprošťuje stěžovatele zodpovědnosti za vlastní nedbalost. Vždyť směřují celé její vývody k tomu, dokázati, že tu byla nedbalost jedině Ladislava S-a a že stěžovatel učinil vše a včas, co bylo s jeho strany možné, by nedošlo ke srážce. Proto jsou bezvýznam-